

Uit 't land van den aardappelkever.

Evenals nu in Zuidelijk Nederland is de Colorado-aardappelkever in 't begin van de
zeventiger jaren voor de aardappelboeren in Noord-Amerika en Zuid-Canada 'n ware
5 boeman geweest, wat toe te schrijven was aan onbekendheid met 't schildvleugelig
insect.
Zooals z'n naam aanduidt, leefde hij in 'n streek van het Rotsgebergte vnl. in den
staat Colorado op onkruiden van dezelfde plantenfamilie als de aardappel, nl. de
Solaneëen of Nachtschaden, zooals vooral op de Doornappel en 't bitterzoet. Ook op de
10 Zwarte Nachtschade, de Tomaat en meer andere. nadat de aardappel uit Ierland werd
ingevoerd, verkoos de kever die gekweekte plant boven het onkruid. Men ontdekte dat
in 1855. Hij verspreidde zich steeds verder Oostwaarts, wijs de aardappelteelt daar
al eerder en drukker werd uitgeoefend. En 20 jaren daarna had hij reeds de oostelijke
15 staten aan den Atlantischen Oceaan bereikt. Men mag vrijwel aannemen, dat hij hier en
in Canada overal aangetroffen wordt, waar aardappelen groeien.
In het najaar kruipen de kevers in den grond om in het voorjaar weer boven te komen.
Na de paring legt het wijfje aan de onderkant van de blaren 'n 500 oranjekleurige
eitjes.
20 De kever zelf heeft wel van de eerste jonge, malsche blaadjes, doch de schade is van
weinig belang. Maar wanneer uit de eitjes de bekende vuil-bruine larven gegroeid
zijn, eerst klein, doch in weinige dagen uitgedeid tot vieze dikbuikjes wegens hun
hongerige gulzigheid, kunnen in korten tijd de planten er gehavend uitzien. Niets als
kale stengels met afgestroopte blaren, zoodat de groei geheel stilstaat.
25 In ongeveer drie weken, ja minder reeds zijn de larven volwassen, en kruipt in den
grond om zich te verpoppen. Na 'n paar weken komt het tweede geslacht weer te
voorschijn om hetzelfde leven te gaan leiden als zijn voorouders. Over het algemeen
zien we twee geslachten, in warmer streken soms drie en in noordelijker streken
slechts één geslacht.
30 De natuurlijke vijanden van de aardappeltor zijn 't weer, en sommige insecten. Ik
lees, dat in 1894 in den Staat Minnesota door 't ongewoon warme weer in 't late
najaar de kevers uit hun winterkwartieren gelokt werden en door gebrek aan voedsel en
plotselinge vorst vergingen. Tengevolge daarvan zag men in 1895 geen of weinig
kevers, die uit andere streken waren komen aanvliegen.
35 't Klinkt wel niet aanmoedigend, doch bij ondervinding weet men hier, dat uitroeien
niet mogelijk is. 't Insect verplaatste zich al vliegende over groote afstanden.
Vindt men - en dat kan hier en overal gebeuren - nalatigen, onverschilligen, dan zijn
zulken mede de oorzaak van 't voortbestaan der pest. 'k Ben getuige geweest, dat 'n
oude man trouw elke morgen de kevers in z'n tuin verwijderen moest, omdat ook elken
40 dag nieuwe bezoekers waren komen opdagen. 'k Ben óók getuige geweest, dat in 'n
anderen tuin alle planten kaal gevreten waren en er uitzagen als geraamten.
Vangen, ook zelfs in tuinen, is vaak 'n onbegonnen werk.
Wat doet men dus hier? 't Zelfde, als 'k lees, dat men in Nederland doet, degelijk en
nauwkeurig sproeien. In vroeger jaren nam men Parijsch groen, gemengd met droge
45 stofkalk, meel fijngemaakte pleister, enz., doch later, en nu nog, heeft men de
voorkeur gegeven aan 'n natte besproeiing met loodarsenaat gemengd in behoorlijke
verhouding met water en kalk. Beide, Parijsch groen en loodarsenaat is 'n maagvergif,
vnl. voor de larven, niet zoo erg voor de kevers. Vandaar, dat velen pas gaan
sproeien, als de eersten zich gaan vertoonen. Voorzichtigheidshalve is 'n vroegere
50 besproeiing gewenscht.
Na 't rooien is 't raadzaam 't aardappelloof te verbranden en 't niet op den
mesthoop te brengen, zooals wel gebeurd.
vele boeren ploegen 't aardappelland om, juist vóór den winter. Zodoende worden veel
kevers vernietigd door de kou of de vorst.
55 Tot slot: Gebruik makend van doelmatige genees- en bestijdingsmiddelen als hier al
jaren aangewend worden tegen de pest van den aardappelkever, die elk jaar zoo
geregeld voorkomt, als er aardappels gepoot worden, beschouwt de Amerikaansche boer
hem niet meer als 'n boeman, heeft er geen schrik meer van, doch alleen verachting en
geringschatting voor den onwelkomen bezoeker. Men is er gewoon aan geraakt en
familiair mee geworden!
60 Holland, Mich U.S.A." 11/4 '39.
J. P. v. d. Kerkhoff.